

DANKBARE HERINNERING AAN

MEVROUW

IRMA VANDERSTICHELEN

weduwe van de Heer

ASTERE SOETENS

geboren te St.-Maria-Oudenhove op 17 februari
1918 en overleden in het Stedelijk Ziekenhuis te
Ronse op 8 april 1994 nadat zij de
HH. Sakramenten van de zieken ontving.

Lid van de bond der gepensioneerden.

—
" Moeder is één van die mensen die je in je
oude herinneringen thuis aantreft, zorgzaam be-
zig voor het gezin, heilig verbonden met de
familie ("Mijn volk", zoals ze zei. Ze was zelf
het elfde kind in een rij van dertien). Ze werkte.
Ze regelde. Ze heeft gebeden. Alles was in orde.
Moeder maakte het wel uit wat we wilden eten,
hoe laat we naar bed gingen en wie we in huis
haalden. Vader kon op twee oren slapen. We
waren op alles voorbereid. we kregen een ge-
weten bijgebracht. Onze kinderen waren de oog-
appels in het ouderlijk huis. Ze volgde haar
broers en zusters en hun kinderen met een ge-
liefd en waakzaam oog..." Zo vertellen Guido en
Giséle fragmenten uit moeders levensverhaal.
Ze vertellen rustig, helder, dankbaar, met iets
van weemoed. Want alles gaat voorbij, maar
waarom eigenlijk ?

Een moeder die zo gehecht is aan haar kin-
deren, aan haar familie en aan haar buurt lang-

zaam zien verdwijnen in een vijftienproces van
een genadeloos vergeten... je kan niet zeggen
dat het prettig is. Lief en leed van je kinderen
bewust blijven meemaken, is er niet meer bij.
Evenmin het nagenieten van de jaren van de
levensherfst. Als kind je moeder laten gaan en
uit handen geven, is toch even wennen. Het
duurt voordat je echt beseft dat het geen gek-
heid is maar bittere ernst. Hoewel, wat is dra-
matisch ? Het verleden van een moeder is on-
sterfelijk.

Ronse was geen Lierde meer. Had Irma in
Lierde een actieve levensstijl, in Ronse had zij
zorgen nodig. Ze werd er goed verzorgd. Kin-
deren, familie, vrienden en geliefden gingen er
regelmatig heen. Ouder worden heeft wel iets,
dat gaat nog wel. Maar het verhaal van die hel-
derschone pensioengenieters die stralen van te-
vredenheid, die zitten te poppelen om te zeggen
dat 'hoe ouder hoe wijzer' een topervaring is,
dat verhaal hoorde je hier niet. Zeg liever wat
Frida Vogels schrijft: "Doodgaan is even schril
herinnerd worden en dan beginnen vergeten te
worden. Doodgaan is een geschrooide plek na-
laten waar niet dadelijk weer iets groeit".

De families VANDERSTICHELEN, SOETENS, DEBRECK en MEULIJZER,

danken U voor uw bliken van christelijke
deelname.

Drukk. De Vos, 9572 Lierde - ☎ (055) 42 26 41
Begrav. - Crem. b.v.b.a. Raoul, Brakel - 055/422449